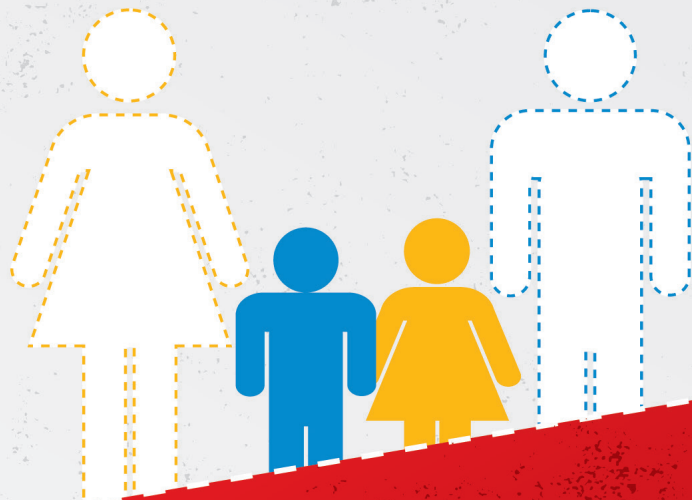

В УКРАЇНІ ВИРІЗАЮТЬ СІМ'Ю!

УЖЕ ПІДНЕСЕНО НІЖ

для початку кривавого процесу вирізання сім'ї в Україні. У першу чергу постраждає законодавство та правове поле. А згодом – і суспільна традиція. А якщо не вдасться вирізати, то хоча б понівечать. За останні два роки зроблено для атаки на інститут сім'ї більше, ніж за всі роки Незалежності.

УЖЕ УХВАЛЕНО

кілька «атакуючих» змін до законодавства, а ще більше таких готується. Окрім того, у окремих представників влади присутнє бажання навіть переписати Конституцію, щоб спотворити визначення сім'ї.

ОСОБЛИВИМ ШОКОМ

став документ із назвою «**План дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року**» (далі – План дій). Уряд затвердив його у листопаді 2015 року. Увесь текст червоною ниткою пронизує ідеологічна мета – адаптувати законодавство України до певних норм та «цінностей», заради наближення до негативних стандартів Європейського Союзу. Цим планом передбачено протягом кількох років повністю змінити українські закони, що регулюють відносини, перш за все, у сфері сімейного та цивільного права.

ТОЧКОВІ УДАРИ НОЖЕМ

1

ЗМІНА КОНСТИТУЦІЇ. У фокусі – стаття 51, за якою шлюб ґрунтується на вільній згоді чоловіка та жінки. У змінах до Основного закону вже запропоновано вилучити слова «чоловік» та «жінка». Замість них хочуть записати узагальнене визначення: «Кожен має право на шлюб». Мета ініціаторів – «вирізати» сім'ю з Конституції та відкрити шлях до легалізації одностатевих партнерств і так званих одностатевих «шлюбів».

2

ЦИВІЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК АЛЬТЕРНАТИВА ШЛЮБУ. Упровадження в українське правове поле цього нового соціального інституту має стати останнім кроком перед легалізацією так званих одностатевих «шлюбів». Уже розроблений законопроект «Про цивільні партнерства». Його планують зареєструвати у Верховній Раді згідно п. 6 статті 105 Плану дій.

3

ЗМІНИ В СІМЕЙНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ. Ідея прискореної реєстрації шлюбів та розлучень у день подання заяви має на меті дискредитувати саму концепцію відповідальних і священних шлюбно-подружніх стосунків, опустивши їх до примітивних договірних. Ці зміни зафіксовані в проекті Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у сфері державної реєстрації актів цивільного стану щодо приведення їх у відповідність з європейськими стандартами». Детальніше про це – у статті «Мін'юст прагне розлучати українців».

4

ЗМІНИ В ОСВІТЬОМУ ПРОЦЕСІ. Статтею 102 Плану дій передбачено проведення в навчальних закладах інформаційних заходів, спрямованих на поширення так званих гендерних знань та подолання «гендерних стереотипів». Йдеться про проведення в освітніх закладах уроків та інших заходів про різні моделі романтичної, сексуальної, у тому числі гомосексуальної, поведінки. Також планується розробка концепції, за якою буде заборонено розвивати в дітях модель поведінки, відповідно до їхньої статі. Замість цього хлопчикам і дівчатам будуть пропонувати модель «альтернативної сексуальної орієнтації» – за допомогою різних тренінгів і консультацій. Наразі вже розробляється методичний документ під назвою «Освіта: гендерний вимір – 2020».

5

ЗМІНИ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я. Планом дій надається право бути донорами крові ВІЛ-інфікованим особам, а також людям із різними формами ризикованої поведінки (повіям, гомосексуалістам, наркоманам). Окрім того, передбачається зняття кримінальної відповідальності за навмисне інфікування здорових людей ВІЛ та іншими венеричними хворобами. Також планується знизити вік статевої зрілості до 14 років – це фактично стане легалізацією педофілії. І, згідно п. 2 статті 60 Плану дій, 14-річній дитині дозволять без відома батьків робити тестування на ВІЛ та інші інфекції, що передаються статевим шляхом, і отримувати лікування зазначених інфекцій.

У п. 8 статті 60 Плану дій передбачено право отримання медичної допомоги особам з діагнозом «інтерсексуальність» (гермафродитизм); а також розробку спецкурсу на тему «Інтерсексуальність» і включення його до програм підвищення кваліфікації. Тобто те, що завжди визнавалося патологією та психічним розладом, нині переходить у площину правової та суспільної норми, а замість лікування пропонується пропагування хвороби.

6

ПРАВО НА ВСИНОВЛЕННЯ ДІТЕЙ. Його планують надати транссексуальним та ВІЛ-інфікованим людям на підставі п. 7 статті 105 Плану дій. Це означає, що фізичне здоров'я та психічний розвиток дітей, яких всиновили трансгендери, буде під прямою загрозою інфікування та психічних хвороб. Наслідками можуть бути численні порушення процесів формування цілісного образу «Я» дитини. І це сприятиме поширенню різноманітних поведінкових девіацій.

7

У ТРУДОВІЙ СФЕРІ ПЛАНУЄТЬСЯ НА РІВНІ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЗАКРІПИТИ СПЕЦІАЛЬНІ АНТИДИСКРИМІНАЦІЙНІ ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО ГОМОСЕСУАЛІСТІВ.

Тобто, для роботодавця буде проблематично звільнити безвідповідального працівника, який є представником ЛГБТ-спільноти. У 2015 році до Кодексу законів про працю України вже було додано Положення про заборону дискримінації за ознаками сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності (СОГІ). Нині ці словосполучення планують включити у максимальну кількість законів та підзаконних актів. Навіть керівництву дитячого садочка тепер не вдасться звільнити, наприклад, лесбійку-виховательку, яка відверто демонструватиме свої сексуальні уподобання.

8

У СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ ПЛАНОМ ДІЙ ПЕРЕДБАЧАЄТЬСЯ ПРОВЕДЕННЯ (за кошти платників податків) **ТАК ЗВАНИХ «МАРШІВ РІВНОСТІ»** – прямої пропаганди гомосексуалізму та інших сексуальних девіацій.

Уже зареєстровані проекти законів, що фактично зобов'язують тисячі поліцейських і службовців Національної гвардії забезпечувати проведення «гей-парадів». У п. 8 статті 105 передбачено розробку проекту Порядку здійснення заміни офіційних документів особам, яким встановлено клінічний діагноз «транссексуальність». Окремо слід зазначити, що Планом дій передбачено впровадження концепції, згідно з якою злочини проти гомосексуалістів будуть каратися жорстокіше, ніж злочини проти гетеросексуальних людей (пп. 2-3 статті 105 Плану дій). На це вказує також п. 7 статті 106, у якому передбачається розроблення та внесення до навчальних програм підготовки юристів курсу з антидискримінаційного права.

Перераховані ініціативи та плани вражають своєю нахабністю та злочинною безвідповідальністю. Передусім, вони спрямовані на викривлення моральних і етичних норм, руйнацію інституту сім'ї та батьківства, знищення особистої, сімейної та національної ідентичності.

«СЕСУАЛЬНА ОРІЕНТАЦІЯ» ТА «ГЕНДЕРНА ІДЕНТИЧНІСТЬ»

В Україні існує безліч проблем і викликів: низький рівень життя, сирітство, відсутність інфраструктури та роботи для людей з інвалідністю, обмежений доступ до якісних медичних послуг. Але з незрозумілих причин держава згаданим вище Планом дій надає пріоритет вирішенню штучної та ідеологічної проблеми – так званої дискримінації людей з гомосексуальним способом життя. Користуючись цим, представники політичного ЛГБТ-руху агресивно пропагують гомосексуалізм та аморальний спосіб життя через ЗМІ, вуличні заходи та спеціальні кампанії. І головне – намагаються повністю викривити правове поле. Передусім прагнуть заповнити законодавство максимальною кількістю згадувань штучних ідеологічних термінів – «сексуальна орієнтація» та «гендерна ідентичність» (СОГІ).

Для масової аудиторії гендерна рівність сприймається як рівність прав і можливостей чоловіків і жінок. Але насправді «гендер» – це геть не синонім слова «стать». Гендер – це індивідуально обрана роль, яка може співпадати зі статевими ознаками, а може й не співпадати. І якщо статей є лише дві – чоловіча та жіноча, то гендерів значно більше, і їхня кількість постійно збільшується. Саме гендерна ідеологія лежить в основі концепції ЛГБТ – лесбійки, гомосексуалісти, бісексуали, трансгендри тощо.

Тому включення СОГІ до переліку ознак, за якими заборонена дискримінація, це виключно ідеологічна та абсолютно антинаукова справа. Не кажучи вже про суперечність нормам християнської моралі, що відіграє головну роль у формуванні цінностей українського народу.

Поняття «дискримінація людей за ознакою сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності» є штучним і неюридичним. Адже ці ознаки не є категорією природного права, наприклад, як колір шкіри чи національність. Українським законодавством уже передбачена відповідальність за правопорушення та злочини проти інших людей. Тобто особа, яка порушила права іншої особи, має відповідати за своє неправомірне діяння – без всяких умовностей та винятків. Уведення в різні закони та підзаконні акти штучних понять СОГІ є недоцільним і має на меті наступне – поширення ЛГБТ-ідеології, визнання сексуальної девіації варіантом норми, легалізація одностатевих цивільних партнерств і «шлюбів», надання їм права на усиновлення дітей. Тим більше, дивним видається оголошення способу статевих стосунків антидискримінаційною ознакою. Невже тоді у законах доведеться, за цією логікою, перераховувати всі форми та способи сексуальних контактів, доводячи ситуацію до абсурду?

План дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини активно впроваджується у вигляді законопроектів, розпоряджень, наказів та постанов. Що вже зроблено, які загрози постають перед українським суспільством і як діяти тим, хто хоче бачити Україну сильною та здоровою нацією, детальніше розглянемо далі.

ЦИВІЛЬНІ ПАРТНЕРСТВА – ВИРІШАЛЬНИЙ КРОК ДО «ОДНОСТАТЕВИХ ШЛЮБІВ»

У межах реалізації норм угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом уряд взяв на себе зобов'язання розробити законопроект про легалізацію зареєстрованого цивільного партнерства для різностатевих і одностатевих пар. Це передбачено згаданою вище Національною стратегією у сфері прав людини на період до 2020 року.

Що являє собою поняття «цивільне партнерство»? Це соціальний інститут, що покликаний стати альтернативою шлюбу. «Цивільне партнерство» дозволяє узаконити стосунки людей, пов'язаних майновими питаннями. Тобто, це «партнерство» передбачає певні майнові гарантії для осіб, які не перебувають у шлюбі, але ведуть спільне господарство.

Агітатори кампанії з упровадження нового соціального інституту цивільного партнерства вважають його необхідним для врегулювання стосунків осіб, які з будь-яких причин не хочуть реєструвати шлюб. Мовляв, вони теж мають право на захист законом. Але поглянемо на досвід західних країн – з чого там починався рух у напрямку «цивільних партнерств» і чим він закінчився...

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

З 2001 року в чотирьох містах Великої Британії – Лондоні, Брайтоні, Манчестері, Ліверпулі – було запроваджено практику цивільних партнерств на рівні юридичних актів, що визнавались лише у цих містах. Цими актами були надані мінімальні майнові права особам, які проживають разом, але не одружені офіційно.

Але вже 2004 року був ухвалений Закон про цивільні партнерства, що діяв по всій території Британії. Згідно документу одностатеві пари отримали майже однакові права з особами, які перебувають у шлюбних стосунках. Цей Закон дозволяв реєструвати цивільні партнерства лише одностатевим парам. А 2014 року у Великій Британії набрав чинності Закон про «одностатеві шлюби». Так, «цивільне партнерство» стало останнім етапом перед легалізацією «одностатевих шлюбів».

ФРАНЦІЯ

1999 року Францією був прийнятий ПАКС (Pacte civil desolidarité, PACS) – громадянський договір солідарності. Іншими словами, це право реєстрації договору між двома особами, які проживають разом в одному житловому приміщенні. При цьому стаття не має значення. Партнерам надані майже шлюбні права.

А вже 2013 року було ухвалено законопроект про легалізацію одностатевих шлюбів. Щоб не допустити прийняття цього закону, близько мільйона людей вийшли на вулиці країни з протестами. Також десятки тисяч людей підписали онлайн-петицію на підтримку парламентарів, які виступали проти цього законопроекту. Боротьба французької громадськості проти «одностатевих шлюбів» триває донині.

ІСПАНІЯ

У період з кінця 1990-х до 2000-х років почали реєструвати «цивільні партнерства» у деяких автономних спільнотах Іспанії (Каталонія, Мадрид, Наварра). Такий вид реєстрації носив символічний характер і надавав досить обмежені права «партнерам», а саме: не свідчити в суді проти партнера та право на спадкування майна.

Але вже 2005 року в Іспанії набрав чинності закон про надання одностатевим парам можливості мати такі ж права, як і в шлюбах між чоловіком і жінкою, у тому числі право на всиновлення дітей. Тобто, процес легалізації від «цивільних партнерств» до «одностатевих шлюбів» в Іспанії тривав лише кілька років.

У багатьох країнах, де тепер легалізовані «одностатеві шлюби», інститут цивільного партнерства став вирішальним кроком на цьому шляху. На прикладі європейських країн можна зробити висновок, що легалізація «одностатевих шлюбів» починалася з надання мінімального обсягу шлюбних прав для гомосексуалістів. Проте, тепер у цих країнах «цивільні партнерства» трансформувалися в «одностатеві шлюби». І, як наслідок, пари гомосексуалістів отримують соціальний статус як у шлюбах між чоловіком і жінкою, у тому числі – право на всиновлення дітей.

ТОЖ З ЯКОЮ МЕТОЮ ХОЧУТЬ ЗАТВЕРДИТИ «ЦИВІЛЬНІ ПАРТНЕРСТВА» В УКРАЇНІ?

Чинний Сімейний кодекс України передбачає можливість спільного проживання. У статті 21 зазначено: «Проживання однією сім'єю жінки та чоловіка без шлюбу не є підставою для виникнення у них прав та обов'язків подружжя». Якщо жінка та чоловік, які проживають без шлюбу, мають бажання встановити стосунки з урахуванням своїх майнових інтересів, вони можуть укласти договір між собою, урегулювавши всі важливі для них питання. Тобто, ті чоловік і жінка, які хочуть бути захищені законом, проживають спільно та не бажують реєструвати шлюбні стосунки, уже зараз мають право укласти між собою цивільний договір. Їх права в Україні нічим не обмежуються. Тобто немає ніякого юридичного сенсу у впровадженні «цивільних партнерств».

Ураховуючи вищенаведений досвід країн Європи, можемо зробити висновок, що намір вписати «цивільні партнерства» у правове поле має єдину головну мету – легалізувати саме одностатеві цивільні партнерства і, трохи згодом, так звані «одностатеві шлюби». Україні слід обрати інший шлях, спрямований на укріплення сім'ї, – сприяти розвитку шлюбних стосунків між одним чоловіком та однією жінкою, оберігати інститут сім'ї та не руйнувати його нахабними юридичними маніпуляціями!

«ШЛЮБ ЗА 24 ГОДИНИ» ЗАМІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ СІМЕЙНОЇ СТРАТЕГІЇ

Реалізуючи політику вирізання сім'ї, влада також упроваджує процес переписування сімейного законодавства в Україні. У травні 2016 року у Верховній Раді України був зареєстрований проект Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у сфері державної реєстрації актів цивільного стану щодо приведення їх у відповідність з європейськими стандартами». Уже 13 липня 2016 року Розпорядженням Кабінету Міністрів розпочався пілотний проект з реєстрації шлюбу протягом однієї доби. А 27 липня 2016 року з'явився Наказ Міністерства юстиції «Про реалізацію пілотного проекту щодо державної реєстрації шлюбу».

Пілотний проект уже запроваджується у таких містах: Київ, Львів, Одеса, Херсон, Маріуполь, Сєвєродонецьк, Вінниця, Дніпро, Луцьк, Миколаїв, Кам'янець-Подільський, Рівне, Житомир і Харків. За новою процедурою право реєстрації шлюбу надається суб'єкту господарювання – юридичній особі публічного права («організатору державної реєстрації шлюбу»). Організатором може бути, наприклад, нотаріус, який подав клопотання про спроможність, і це клопотання було задоволено відповідним територіальним органом Міністерства юстиції. Згідно вищезгаданого Розпорядження Кабінету Міністрів, передбачається наступна процедура реєстрації шлюбу в містах реалізації проекту:

- ▶ заявники можуть самі обрати місце та час реєстрації;
- ▶ між організатором та заявниками укладається письмовий договір;
- ▶ реєстрація шлюбу здійснюється на території організатора (наприклад, у приміщенні нотаріальної контори), який і видає свідоцтво про реєстрацію шлюбу.

З позитивного... Це – можливість подання в електронній формі документів для реєстрації актів цивільного стану, а також спрощення процедури реєстрації для жителів тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб.

Але разом з тим постає кілька питань... Чи сприяє прискорена реєстрація шлюбу стабільності у стосунках між жінкою та чоловіком; чи охороняє права й інтереси подружжя, їхніх дітей? І ще, чи представляє зазначена процедура інтереси держави та суспільства, що передбачені ст. 27 Сімейного кодексу?

Чинна редакція ст. 32 Сімейного кодексу визначає час очікування реєстрації шлюбу на загальних підставах строком в один місяць з моменту подачі заяви. Цією ж статтею зазначаються ситуації-винятки для пришвидшеної процедури (у день подання заяви чи у будь-який інший день за бажанням наречених), а саме:

- ▶ вагітність нареченої;
- ▶ народження дитини;
- ▶ безпосередня загроза для життя нареченої або нареченого.

Чинним законодавством уже визначені виняткові обставини реєстрації шлюбу без дотримання норми одного місяця витримки. Вважаємо, що цей перелік може бути розширений для можливості реалізації права на шлюб таким категоріям громадян України як воїни АТО та мешканці окупованих територій. Але встановлювати нову правову традицію реєстрації шлюбу протягом доби на вимогу будь-кого недоцільно, навіть небезпечно.

МОЖЛИВІ НЕГАТИВНІ НАСЛІДКИ

Слід наголосити, що реєстрація шлюбу протягом 24 годин порушує право на взаємну обізнаність про стан здоров'я, що передбачено ст. 30 Сімейного кодексу. А приховування відомостей про стан здоров'я може бути причиною для визнання шлюбу недійсним, згідно з ч. 5 ст. 30 Сімейного кодексу України. Державою ухвалено Порядок проходження медичного обстеження, затверджений постановою Кабміну №1740, де передбачається, що орган державної реєстрації має проінформувати наречених про можливість медичного обстеження та за їхнім бажанням видати направлення в лікувально-профілактичні заклади.

Проте, головна небезпека полягає в тому, що швидкий шлюб закладає підґрунтя для такого ж швидкого розлучення. В Україні взагалі дуже низькі показники збереження сім'ї. Згідно відомостей Держкомстату на 2015 рік, кількість розлучень дорівнює майже половині зареєстрованих шлюбів: на 299 000 шлюбів – 129 000 розлучень. Складається враження, що подібні урядові ініціативи покликані передусім послабити інститут шлюбу.

ЧАС ЗМІЦНЮВАТИ, А НЕ РУЙНУВАТИ

Швидкий шлюб суперечить одному з базових принципів створення родини – **відповідальності**. Рішення про одруження має бути виваженим, обміркованим та перевіреним часом. Слід щонайменше зберегти норму 30-ти днів, що передбачена чинним Сімейним кодексом. Це – час для наречених підготуватися до найважливішого кроку в житті; час для консультації з сімейними експертами, виявлення й усунення перешкод для шлюбу, проходження медичного обстеження. Особи, які бажають зареєструвати шлюб, мають підійти до процесу становлення своєї сім'ї відповідально та зважено, тому що це є основою їхнього подальшого життя.

Ламання сімейного законодавства, а саме, скорочення строків реєстрації шлюбно-сімейних відносин, може мати катастрофічні наслідки. Вважаємо запропоновані новації антисімейними й такими, що не відповідають інтересам держави та суспільства в контексті підтримки сім'ї, не сприяють забезпеченню стабільності у стосунках між жінкою та чоловіком, зазіхають на інтереси подружжя, їхніх дітей. Приймаючи до уваги необхідність захисту сім'ї як основи існування суспільства, упровадження прискореної процедури реєстрації шлюбу є однозначно недоцільним і небезпечним.

МІН'ЮСТ ПРАГНЕ РОЗЛУЧАТИ УКРАЇНЦІВ

Український уряд не зупиняється і продовжує хірургічні експерименти у сфері шлюбно-сімейних стосунків. Окрім запровадження послуги реєстрації шлюбу протягом одного дня, Міністерство юстиції планує ще й спростити процес розлучення.

Відповідний проект Закону передбачає внесення змін до Сімейного кодексу та Закону України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану» у частині розірвання шлюбу. Пропонується запровадити порядок розірвання шлюбу в день подання заяви. Аргумент абстрактний: начебто це відповідає європейським стандартам. Щоб розібратися, проаналізуємо законодавство та практику кількох країн Європейського Союзу...

ДОСВІД ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Процес розірвання шлюбу здійснюється в судовому порядку. Ця процедура включає три етапи:

Перший етап – подання петиції до суду з обов'язковим обґрунтуванням неможливості сумісного проживання подружжя у шлюбі. Законодавство цієї країни чітко визначає підстави для розлучення: шлюбна зрада, жахлива поведінка (насильство, алкоголізм, наркоманія тощо), зловмисне залишення одного з подружжя, окреме проживання протягом 2 років. І лише якщо подружжя проживає окремо 5 років, це може бути підставою для розлучення без згоди іншої сторони.

Другий етап – згода суду на розірвання шлюбу. Документ має назву *decree nisi*. Суд може відмовитися видавати цей документ, але у своєму рішенні вказує причину відмови та надає рекомендації для подальших дій заявника. Якщо цей документ отримано, то заявник лише через 6 тижнів зможе продовжити процес, щоб отримати *decree absolute*.

Третій етап – рішення про розірвання шлюбу *decree absolute*. До видачі такого документу суд визначає обсяг батьківських прав по відношенню до неповнолітніх дітей, обов'язково враховуючи їхні інтереси, та розподіляє майно. Якщо подружжя не може досягнути компромісу у вищезазначених питаннях, то суд пропонує їм посередника – незацікавлену особу, яка спробує допомогти у вирішенні існуючих розбіжностей. Якщо конфлікт не вичерпано, суд самостійно вирішує місце проживання дітей і вихователя.

Британський суд має репутацію справедливого та неупередженого органу, тому враховує всі сімейні обставини, інтереси неповнолітніх дітей, бере до уваги фінансовий стан батьків і моральні якості кожного. Мінімальні витрати на розірвання шлюбу становлять приблизно 1000 фунтів.

ПРИКЛАД НІМЕЧЧИНИ

У Федеративній Республіці Німеччина процес розірвання шлюбу здійснюється виключно в судовому порядку. Сторони мають бути представлені адвокатом, бо лише він за сімейним законодавством Німеччини має право звертатися до суду з відповідною заявою в інтересах заявників.

Після подання заяви до суду для подружжя настає «період розставання» – *trennungsjahr*. Через рік, якщо буде доведено окреме проживання подружжя, відсутність спільного господарства та доцільність розірвання шлюбу, може розпочатися судовий процес. Цей процес триває:

- ▶ не менше одного року, якщо є згода обох сторін на розлучення;
- ▶ кілька років, якщо інша сторона на розлучення не згодна.

Якщо під час розгляду справи сторони не досягли згоди в питанні утримання дітей, рішення приймає суд з обов'язковим урахуванням усіх обставин справи, прихильності дітей і думки Відомства Німеччини у справах неповнолітніх (*Jugendamt*). Суд встановлює, з ким дитині буде комфортніше та перспективніше у виховному плані. Той з подружжя, з ким залишаються діти, має право на аліменти для утримання дітей і себе.

Середня вартість процесу розлучення в цій країні становить від 1000 до 4000 євро.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ В ІТАЛІЇ

В Італії можливість розлучення взагалі з'явилася лише 1970 року. Нині цей процес поділяється на дві окремі процедури:

1. *Separazione legale* або «режим очікування» – фаза окремого проживання подружжя, а саме призупинення всіх подружніх обов'язків, за виключенням взаємодопомоги та поваги один до одного. Дозвіл на це дає Голова місцевого суду – *Tribunale*. Триває цей режим не менше трьох років.
2. Суд розпочинає процедуру розлучення, якщо з моменту *Separazione legale* пройшло не менше трьох років. Етап судового розгляду триває мінімум рік, якщо у подружжя немає сперечань щодо розподілу майна та утримання дітей. В іншому випадку судовий розгляд може тривати багато років.

Вартість розлучення в Італії складає від 1500 до 12000 євро.

ПОЛЬСЬКИЙ ЗРАЗОК

У Польщі існує лише одна підстава для розлучення, а саме «невідновлюваний та повний розлад подружнього життя».

Процес розлучення в Польщі розпочинається поданням відповідної заяви до суду. Засідання проходять за закритими дверима та виключно в судовому порядку. Якщо суд дійде висновку, що існує можливість примирення, то надає подружжю консультанта та здійснює всі можливі заходи для збереження сім'ї.

Слід зауважити, що розлучення в Польщі не допускається, якщо внаслідок розірвання шлюбу можуть постраждати інтереси неповнолітніх дітей або одного з подружжя. Розлучення в Польщі не допускається також тоді, коли його вимагає чоловік, який одноосібно винний у розладі спільного життя, окрім випадків обопільної згоди.

Витрати включають послуги адвоката, держмити, штраф за розлучення та можуть складати суму аж до 9000 євро.

НАГОЛОШУЄМО

В європейських країнах донині є міцними християнські традиції у сімейному праві. Згідно з церковним канонічним правом, розлучення можливе дуже рідко. І хоча світське законодавство більш лояльне, воно містить коло суворо обмежених підстав. У самому суспільстві існує імператив, згідно з яким розлучення є вкрай небажаним і відіграє негативну роль у розвитку нації. Тому в країнах Європи у питаннях припинення шлюбу діють жорсткі обмежувальні норми.

Із зазначеного вище зрозуміло, що в більшості країн Європи розірвання шлюбу є тривалим, дорогим, складним і, головне, непопулярним та соціально неприйнятним процесом.

Немає жодного сумніву, що запропонована українським урядом і Мін'юстом норма щодо реєстрації розлучення в день подання заяви не відповідає ані християнським принципам, ані державним інтересам України, ані навіть європейській традиції. Слід виходити з базового принципу: державна політика має бути спрямованою саме на збереження сімей.

ВИМАГАЄМО: НЕ ВИРІЗАЙТЕ СІМ'Ю!

- 1. ЗБЕРЕГТИ ЧИННУ РЕДАКЦІЮ** статті 51 Конституції України, у якій декларується, що шлюб ґрунтується на вільній згоді чоловіка та жінки.
- 2. НЕ ДОПУСТИТИ УХВАЛЕННЯ ЗАКОНУ** України «Про цивільне партнерство», адже це стане основою для одностатевих «шлюбів».
- 3. ПРИПИНИТИ ВТІЛЕННЯ ПРОЕКТІВ** щодо прискореної реєстрації шлюбу та розлучення, що закладають бомбу уповільненої дії під інститут сім'ї в Україні.
- 4. ЗАБОРОНИТИ ПРОПАГАНДУ** різних видів девіантної статевої поведінки, у тому числі у формі так званих «маршів рівності», «прайдів», «фестивалів квір-культури» тощо. Ухвалити Закон України «Про заборону пропаганди гомосексуалізму».
- 5. ВИЛУЧИТИ З ПРОЕКТІВ ЗАКОНІВ**, чинних законів та різних нормативно-правових актів поняття «гендер», «гендерна ідентичність», «сексуальна орієнтація» та варіації цих понять. Відхилити ратифікацію міжнародних договорів та документів, що містять ці терміни та словосполучення.
- 6. ВИКЛЮЧИТИ З РЕГУЛЯТИВНИХ ПРАВОВИХ АКТІВ** у освітній сфері та з текстів підручників норми і положення про статеве виховання, що ставлять за мету «поширення гендерних знань та подолання гендерних стереотипів».
- 7. СКАСУВАТИ ТАК ЗВАНУ ГЕНДЕРНУ ЕКСПЕРТИЗУ ПІДРУЧНИКІВ**, що нині реалізується МОН України, і запровадити морально-етичну експертизу.
- 8. ВИКЛЮЧИТИ МОЖЛИВІСТЬ** усиновлення дітей ВІЛ-позитивними та транссексуальними людьми.
- 9. ЗБЕРЕГТИ ПОКАРАННЯ** за навмисне інфікування ВІЛ та іншими венеричними інфекціями.
- 10. НЕ ЗНИЖУВАТИ ВІК** статевої зрілості, тому що це призведе до фактичної легалізації педофілії.
- 11. РЕАЛІЗОВУВАТИ ДЕРЖАВНУ ПОЛІТИКУ**, де базовим пріоритетом буде задоволення потреб сім'ї, створеної законним союзом чоловіка та жінки, які народжують і виховують дітей.
- 12. СТВОРИТИ МІНІСТЕРСТВО У СПРАВАХ СІМ'Ї** або запровадити інститут Урядового уповноваженого у справах сім'ї.

ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ СПОСТЕРІГАЮТЬ ЗА ДІЯМИ ПРЕЗИДЕНТА, УРЯДУ, ПАРЛАМЕНТАРІВ І МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ. КОЖЕН, ХТО ПРИЙДЕ З НОЖЕМ ПРОТИ СІМЕЙ, ОТРИМАЄ КАТЕГОРИЧНИЙ ТА ЕФЕКТИВНИЙ СПРОТИВ!

Брошура підготовлена громадянським рухом «Всі разом!»

www.vsirazom.ua

law@vsirazom.ua

+38 (098) 858-4848

Підписано до друку 17 січня 2017 року